

Relats per al cafetó

6a Edició - 2022

Relats per al cafetó 2022

En aquest recull trobareu els 20 relats que s'han presentat a l'edició 2022 del concurs de relats breus "Relats per al cafetó". El concurs està organitzat per l'associació de comerciants Fem Ribes i el Servei de Català de Sant Pere de Ribes amb la intenció d'incentivar el comerç local i promoure l'ús de la llengua catalana i, amb això, unir comerç i cultura i generar vincles que enforteixin el nostre poble.

Els que teniu tots els llibrets -físics o virtuals- ben desats, segur que hi trobareu a faltar el del l'any 2021. Fent un gran esforç vam poder lliurar els premis de l'any 2020 malgrat les circumstàncies adverses, però, com tants altres esdeveniments, l'any 2021 es va quedar sense el "concurs del cafetó". En fi, ens n'hem sortit i en aquest recull trobareu els relats de la sisena edició. Hem tornat amb força i amb ganes. Gaudiu de la lectura mentre feu un cafè o un beure. I animeu-vos a anar pensant a presentar-vos a la VII edició!

Fem Ribes

Servei de Català de Sant Pere de Ribes (CNL de l'alt Penedès i el Garraf)

Membres del Jurat

Sílvia Colàs

Guanyadora de l'edició 2020 dels "Relats per al cafetó"

Josep Mesia

Representant del CNL de l'Alt Penedès i el Garraf

David Jordi Sánchez

Representant de Fem Ribes

Índex

01

Cookie

Francisco Manuel Moreno Segura

02

Avions

Maryanne Borrell

03

Diumenge

Thibault Loumede

04

El baló al balcó del rector

Salvador Miret Torrents

05

El dragonet de tres caps

Elvira Pané Queraltó

06

Els temps han canviat

David Puertas Esteve

07

Gourmet

Iban Gabaldà Fernández

08

La bata de la iaia

Núria Bonet Huete

09

La loteria

Noelia Torrents Alonso

10

La pàgina de contactes

Mar Mulero Del Estal

11

L'espera

Raquel Cabrera Sancho

12

L'esperit cinèfil

Antonio Mestres Piñol

13

Mobles

Francesca Carmona Rodríguez

14

Passejades

Sergi Agustí Sans

15

Que bé que vivíem!

Margarida Blanch Jordà

16

Soc i no soc

Agustí Amorós Joseph

17

Soc vella

Jeanne Loumède

18

Tempesta d'estiu

Jordi Piqué Vericat

19

Un camí de llegenda

Artemisa Lírica

20

Un pastís que fa equip

Carles Llambrich Brull

01 / Francisco Manuel Moreno Segura

Pseudònim: Xaloc

La noia creua el pont de les Parellades amb el seu cocker spaniel. Pot passejar perquè no treballa, als seus dinou anys és tota una emprenedora. Ha deixat la universitat, allà no ensenyen res útil. Ella aprèn, però dels influencers, la gent important de veritat. Les criptomonedes són el futur i per això ha demanat als seus pares els pocs estalvis que tenien per pagar-li la universitat i els ha invertit en Terra que ho està petant. En pocs anys serà rica sense treballar i crearà la seva pròpia bitcoin, la brillibrillicoin©. Fes-te fotre, sistema!

En Cookie es deixa anar de ventre. No porta bosses. Està en contra de l'ús de plàstics i, sent sincera, no fa per una noia guapa recollir tifes. A més, tot el que menja el seu gos és 100% bio i sense gluten. #Realfooding sempre. Ben mirat l'excrement sembla el nou croissant de Carlos Ríos, però amb millor aspecte. Ella està molt conscienciada amb la salut, també amb la del planeta. Sempre que pot compra al comerç local per reduir la seva empremta de carboni; sobretot alvocats, soja i quinoa.

Què és una caca d'en Cookie en la immensitat de l'univers? No ha donat la primera passa que un noi treu el cap per la finestra d'uns baixos. Ella es ruboritza. El veu cada matí i la torna boja; moreno de pell, sempre està fumant allà amb els seus braços forts; s'assembla a Carlos Alcaraz i igual que el tenista se l'imagina en calça curta. El regal d'en Cookie li dona l'excusa perfecta per parlar-li per primer cop. Somriu. S'apropa i tartamudeja:

- Bon dia, te-tens una bo... BRRRM! Fa una moto de Ribes complint tota normativa. Ell li respon:

- Sí, apropa't. Es porta la mà a la butxaca i li posa una bosseta a la mà. Diu alguna cosa més però BRRRM!, les motos de Ribes mai circulen soles.

- Com? Diu la noia. Ell la mira amb els seus ulls marrons i tèrbols com la riera quan baixa plena. Està embadalida.

- Son vint eu... BRRRM!, ara toca un quad que torna de les Timbes. Ella dubta.

- No t'entenc, li diu. El gos borda. Es mira la mà. Què coi...?!

S'escolten frenar més vehicles i sirenes. Tot passa molt ràpidament.

Acaben junts... però a Mossos, acusats de tràfic i possessió de substàncies estupefaents. Per què va deixar la universitat?.

Avions

02 / Maryanne Borrell

Pseudònim: Hagley Hybrid

És una tarda de maig i els avions sobrevolen Sant Pere de Ribes per aterrar a l'aeroport, un cada minut aproximadament, fent dibuixos al cel amb els deixants d'aire congelat, la tecnologia al servei d'un art efímer.

"Assassins, genocides!", crida una al Facebook ribetà, provocant comentaris burletes dels altres usuaris. "Són substàncies químiques! El govern ens vol llegir els pensaments! Obriu els ulls!", segueix. "El govern no necessita substàncies per llegir els teus pensaments, guapa: els publiques tots a Facebook", comenta Christian G, un veterà dels comentaris pragmàtics. La discussió continua acarnissada, juntament amb altres sobre brosses, paneroles, l'atenció a la gent gran als bancs, els sorolls del poliesportiu o de la música nocturna, i la venda de droga al carrer XX. "Indignant!" "Vergonyós!" "Abigail!"

Els avions ara han fet una forma de trena al cel i els seus solcs expressen la joia del moviment. Mirar cap a dalt dona tranquil·litat i pau.

Al Facebook ha desaparegut un gat. I un gos. I un altre gat. I ha aparegut un gos que no és el que s'ha perdut. Tres cadells de gat busquen llar i nom, ja que els voluntaris batejadors d'animals del CAAD Penedès no donen l'abast per a tant bitxo. Suggerixo Boeing, Airbus i Tupolev, però no em fan cas.

Un altre usuari de Facebook demana una recollida de signatures per exigir a l'alcaldeessa que parli amb AENA per tal que els avions donin la volta més cap a Igualada en lloc de sobre casa seva, perquè acostuma a prendre el sol despullat al terrat. El comentari té 49 likes, dues cares empenyades i una de sobtada.

Al cel els avions, segurament sense voler, ara han fet de tantes línies una mena de cor. Comença petit però es va engrandint, flotant suaument fins a ocupar tot el cel sobre Ribes. Més tard sortirà immortalitzat de fons a una foto de l'assaig de castellers. A la plaça Marcer, Josep del Casino s'atura un moment d'endreçar les taules i se'l queda mirant fins que s'esvaeix.

Des de dalt, Ribes sembla una ciutat de Lego normal amb una església de Lego Duplo al mig, com col·locada per un nen gegant. Des de dalt no es veuen ni gats ni gossos ni persones, ni s'intueixen amors ni odis. El cel comença a prendre matisos rosats, i el següent avió que sobrevola no fa estela, i va ja amb els llumets encesos.

Diumenge

03 / Thibault Loumede

Pseudònim: Víctor Hugo

Bip. Bip. Biiiiiiiiip.

Em vaig sobresaltar i vaig despertar-me.

-Què passa aquí?

Bip. Bip. Biiiiiiiiip.

-Que sí, que sí, que ja estic despert! – vaig ruminar, maleint el despertador i intentant apagar-lo. Com es desconnecta aquesta m...?

Vaig decidir desendollar-lo abans d'enfadar-me més, que avui era diumenge i tocava missa. Vaig dutxar-me, em vaig vestir i vaig sortir de casa meva de bon humor. De sobte, vaig recordar que havia oblidat les meves o te. El meu humor va canviar de cop i em va costar no cridar.

Així doncs, vaig anar a l'església. De camí, o tem semblava silenciós i tranquil.

En arribar, vaig veure que les portes estaven tancades. Maleint-me, les vaig obrir amb cura. Quina va ser la meva sorpresa quan vaig adonar-me que ja no feien cap soroll.

Vaig anar ràpidament al meu lloc, vaig asseure'm i vaig dir "hola" a la meva veïna. No sé ni per què s'allunyà de cop ni per què van girar el cap cinc persones. Quan entrà el capellà, tothom s'aixecà sense esperar que ens digui "bon dia". Però què li passava a la gent, avui? La gent tornà a mirar-me, però ara amb cara indignada. Qui es creien, per mirar-me així? Que eren ells qui s'equivocaven! En fi, tothom va seure i començà a cantar, si el que estaven fent es pot dir "cantar". Solament estaven xiuxiuejant. M'aclarí la veu –atracant mirades assassines – i vaig començar a cantar. Però quan vaig començar, tothom va callar. Quins imbècils, que encara no tocava parar. Vaig continuar però vaig aturar-me en veure el mossèn venint cap aquí. Quan arribà, començà a moure els llavis, però sense que res sortís de la seva boca. De sobte me'n vaig recordar: els meus aparells auditius! Per això tot era tan silenciós! En acabar de parlar, el mossèn em va mirar.

-Sí, sí. És clar – digué, comprenent que em tocava parlar.

Just quan aquestes paraules van sortir de la meva boca, me la vaig tapar amb les mans. El mossèn va arrufar les celles, la meva veïna va tapar-se la boca, ella també, i la majoria de gent va posar cara indignada, com si els hagués insultat.

-Crec que estaria bé que vostè sortís fora una estona, què me'n diu? – va dir el mossèn amb una llum de complicitat als ulls, entenent el que m'estava passant.

Vaig assentir amb el cap sense proferir cap paraula i vaig sortir disparat.

El baló al balcó del rector

04 / Salvador Miret Torrents

Pseudònim: Job Garcia

Asseguda en una terrassa de la plaça Marcer, la Marina aprofita el goig que fa la plaça al capvespre assolellat en aquesta primavera renovada. Arribada a Ribes cinc anys enrere, el seu posat modern i la feina de dissenyadora publicitària provocava reiteradament malentesos amb els nadius que la confonien amb una urbanita de Can Fanga quan, en realitat ella era originària d'un poblet de la terra ferma envellit, trist i perfumat per les innombrables granges de porc. No fugia de ningú ni anava enlloc, només que per estadística era una candidata més a establir-se a Ribes, a la recerca de comoditat, talment com la majoria de gent que omplia les diverses terrasses de la plaça.

La Marina feia dies que estava encuriosida per una imatge prou gràfica, una pilota de futbol de colors llampants enreixada a la balconada del primer pis de la rectoria. No costa gens posar-se en antecedents; partit de futbol de nens i nenes, un xut destraler, una alçada considerable i fer un "huet" involuntari com anys enrere ho buscarem la canalla de llavors jugant a les caniques. De ben segur, un silenci culpable devia conquerir els cors glaçats dels i les jugadores. Davant un panorama incert; trucar a la rectoria on no viu ningú o notificar la incidència a la parentela, el gruix de quitxalla retrobava altres divertiments de la plaça deixant en solitud d'una bronca segura al portador de la pilota en arribar a casa. A la Marina li sorprenia encara la quantitat de nenes i nens que fora dels rigors del fred o la calor envaeixen la plaça Marcer, indret sense cap equipament propi de parc infantil però que per transmissió tel·lúrica de pares a fills pren avantatge respecte altres espais públics dissenyats a tal efecte.

Qui no pertany al món de la creativitat no pot creure com és de difícil d'aquest ofici, atrapat en una necessària capacitat d'innovació. Tot i això, a la Marina no li faltava mai feina; disposava de bons contactes que li reportaren prou encàrrecs per viure amb tota tranquil·litat a Ribes.

Un darrer glop de cervesa abans de tornar a casa pel carrer Nou avall. La mirada instintiva cap al balcó de la rectoria per recordar com de fàcil seria utilitzar la pilota enreixada al balcó de la rectoria com a imatge gràfica guanyadora d'una campanya institucional per sensibilitzar dels abusos infantils dins l'església.

El dragonet de tres caps

05 / Elvira Pané Queraltó

Pseudònim: Aiguabarreig

Des del vell castell em distrec mirant l'anar i venir dels vianants. Fa dies que segueixo els moviments del petit dragonet de 3 caps nascut l'any passat i que, amb la curiositat pròpia de les criatures, no para de voltar ben matiner. El vaig veure somriure contemplant els jocs dels alumnes al pati de Can Puig, després va baixar al passeig de Circumval·lació i a la riera on va jugar força estona, fins que arribà la mare dragona de tres caps, que feia estona que el buscava; van caminar tots dos vers el pont de les Parellades, la mare li anava explicant què eren aquelles timbes que tant l'impressionaven:

-De milers d'anys cap aquí, l'aigua que baixa del Montgròs ha anat excavant aquesta terra argilosa i formant cavitats, n'hi ha moltes al llarg de la riera: Sant Pau, Can Fontanals, Can Coll, Can Quadres de la Timba, Ca l'Escolà, el Ralet...

-Mare, per què se'n diu Ribes, del nostre poble?

-Segons els historiadors, es relaciona el nom de riba amb marge o lloc escarpat, com aquestes timbes que tant t'agraden.

Un dia que tombava pel pont de la Palanca, el vaig cridar per enraonar una estona i em va explicar que estava amoïnat per uns rumors sobre un virus, -»CO...no sé què»- em va dir. Tot d'una, va decidir que marxava a la carretera de Can Coll per veure la cursa de bicicletes BTT Ribes.

Vet aquí que els rumors van esdevenir realitat, dues setmanes després tothom confinat a casa, notícies esgarrifoses, gent temorosa, poble desert..., només el dragonet voltava trist però encuriós com sempre: plaça Església vorejant el rellotge de sol, plaça Catalunya xapotejant l'aigua, o amb el monopati baixant de la punta del Palou carrer del Pi avall.

Fins que un dia, amunt i avall de la carretera de Sota-ribes i fent cabrioles per la baixada del Castell i l'Església Vella, s'amorrà als arbres de l'esplanada de l'altre costat de carretera i quedà estabornit. Vaig baixar per si estava malferit, però res, només sagnava una mica per dos narius i li penjava un ullal del cap del mig; pujàrem al castell per curar-lo, tot tranquil·litzant-lo que allò de l'ullal no calia patir perquè essent peça de llet tard o d'hora cauria. Vinga preguntar-me sobre el virus i aquell tapaboques que duia! Li vaig fer una mascareta a la mida del seu cap ferit, així dissimularia l'ullal mig penjant. Va marxar content.

Els temps han canviat

06 / David Puertas Esteve

Pseudònim: Eduard V. Patsi

Els temps han canviat i mecasuntot. On anirem a parar? De petits miràvem de no atropellar ningú a la plaça Marcer amb les bicicletes i ara has d'anar esquivant patinets elèctrics que corren que fa por. Després, d'adolescents, amb les motos hi fèiem curses a la plaça, a veure qui donava més voltes abans no arribés la guàrdia municipal. Però ho fèiem sense empenyar ningú, que consti! Després la van tancar al trànsit, la plaça, i com que alguns de la colla ja tenien canalla, doncs tothom va estar molt content. A mi se me'n refot si tanquen la plaça o no la tanquen. Jo només hi vinc a veure com passa el temps. I a fe de Déu que passa! Aquí jo he vist com sortien bars com a bolets: del clàssic Quo Vadis ja no en queda ni l'olor de carajillo. Els bars d'ara fan olor de net, i de te, i d'infusions de ioga, i de llets de no-sé-què-coi però que no són llet. I la gent creua la plaça esperitada, i ensopeguen perquè miren el mòbil sense aixecar els ulls de la pantalla i es claven unes santes nates que fa feredat. Si no t'atropella un patinet, et trepitja un mobilista. O mobilaire. O com se digui. Abans en dèiem "entrepussar" però ara ja no saps com parlar perquè no et corregeixin els setciències que van per tot arreu disfressats de gent que sembla normal. Hasta la jovenalla et corregeix! (Déu me'n reguard que sàpiguen que dic "hasta", que serien capaços de posar-me llet de soja al tallat!). Fa estona que soc aquí, en aquest banc de la plaça, davant per davant de Can Panxo, vigilant les quatre cantonades esperant el moment just per poder anar a buscar tabac a Can Ramos. Però he d'estar atent: de la cantonada del Parroquial ara no puja cap patinet; de la de Can Punxes, allà davant de La Caixa, ve una bicicleta però va a poc a poc; i entre la farmàcia i el Cabaler fa estona que dues mares en bici s'han parat a xerrar i duen les canalles assegudes a la cadireta del darrere. Potser ara és bon moment. Va. Som-hi! M'animo i quan soc davant de la Xixonenca sento un soroll sospitós darrere meu. Mecasuntot! He oblidat mirar si venia algú des del carrer Nou. Segur que és un coi de patinet! Lamarequelvaparir!

Després d'un any a Londres buscant-me la vida, vaig tornar a Ribes. A Londres només vaig trobar-hi indigència.

Per anar passant els primers mesos, vaig agafar una feina de cambrer en un bar de la plaça Marcer. Millor no dir-ne el nom. Sabreu per què. Jo obro als matins, i després arriben la resta de companyes. L'Anna, la Laia a la tarda,... Hi estic a gust. És una feina tranquil·la.

Un matí, fa mesos, va seure a la terrassa un home que m'era familiar. No l'ubicava concretament. M'hi vaig acostar i, quan li vaig sentir la veu, em vaig glaçar. El sergent Soriano. Em va fer passar nou mesos d'infern al servei militar, feia més de 20 anys. Em va arrestar el dia que ma mare feia anys i no vaig poder compartir amb ella el darrer aniversari que va celebrar. Odiava aquell home mesquí i intransigent. I ara el tenia davant, demanant-me un cafè amb dos sobres de sucre. Ell, crec, al principi, no em va reconèixer.

Li preparava el cafè amb l'odi rosegant-me per dins. Vaig escopir a la tassa i l'hi vaig portar amb una bona dosi de crema de saliva i mocs que vaig escurar a consciència. El sergent es va prendre el cafè, va pagar, es va posar dret i va dir —Senyor Pui? —M'havia reconegut i seguia sense saber dir Puig, el malparit. Vaig contemplar la possibilitat que hagués detectat l'escopinada i vaig empassar, acollonit, tanta saliva n'hi havia afegit al cafè. —Un cafè deliciós. — va dir satisfet —, demà tornaré.

Aquell home havia anat a parar a Ribes, des de Sevilla, i m'estava dient que aquell cafè era deliciós.

No vaig dormir en tota la nit pensant en, si tornava l'endemà, què hi posaria, al cafè. Em vaig llevar i vaig posar en un pot una mica del primer pipí del matí, del més concentrat.

El sergent, com havia promès, es va presentar i va demanar el seu cafè. L'hi vaig preparar afegint-hi les meves gotetes concentrades. El sergent se'l va prendre, va pagar i em va dir somrient —No saps com m'agrada venir aquí, el sol, escoltar les campanes de l'església, veure els nens jugar i prendre'm aquests cafès exquisits que prepares.

Ja fa temps que ve cada matí i no he deixat de treballar en noves receptes per convertir un simple cafè en una autèntica delícia gastronòmica per al sergent.

La bata de la iaia

08 / Núria Bonet Huete

Pseudònim: Nunu

Feia anys que no venia a Ribes, però recordava tots els carrers i comerços i tenia una missió: comprar una bata a la iaia. Només baixar del bus em vaig adonar que tot havia canviat molt.

Amb pas ferm i decidit vaig anar pujant cap a la plaça de l'Església. La plaça ja no era la de la meva infantesa. Sort que l'església sí que hi era!

Després de veure els canvis, vaig continuar cap a la plaça Marcer a buscar l'encàrrec de la iaia. Però, on havia de comprar la bata, a la botiga de la Moderna, hi havia una cafeteria, el Cabaler. Allà no podria comprar la bata, així que vaig entrar a prendre una til·la, que era l'únic que em podria reconfortar!

Quants canvis! El cinema ara era el restaurant el Casino, quin detall no canviar-li el nom! A un costat hi havia la Penya Barcelonista i a l'altre la farmàcia Miret -no era a la plaça de la Font? Ja no hi era el Quo-Vadis, ara hi havia una gelateria, la Xixonenca. I la pastisseria Nin tampoc hi era, allà hi havia un banc!! Sí que hi era l'estanc d'en Ramos.

Continuava amb la meua "missió" que ara semblava impossible! Havia de comprar la bata a la iaia, així que vaig pensar d'anar a la botiga del Cap del Cavall o si no a ca la Brígida, però tampoc hi eren! Sort que Can Manel, sí, però allà no trobaria una bata, oi?

Entristida vaig pensar que no podria comprar-la, així que vaig fer cap a la plaça de la Font per preguntar a Can Bonet on podria comprar-ne una, però tampoc era al carrer Major, em van dir que ara era al carrer Jaume Balmes -allà no hi havia Can Fonoll? Can Gabaldà ara era davant l'Ajuntament, al lloc de Ca l'Aleix i al costat ja no hi havia la pastisseria Milà, sinó una cafeteria, la Riera. Quin mal de cap! Al carrer Sant Pere continuava sent-hi Cal Foner Vell, però ara era "nou", una pastisseria i un forn de pa. Vaig entrar-hi i vaig preguntar on podia comprar una bata a Ribes i em van dir que provés al Botó Groc. Vaig tornar a la plaça "del bus" i la vaig poder comprar. Missió complerta, ja tenia la bata de la iaia! Ribes ha canviat i jo també!

La loteria

09 / Noelia Torrents Alonso

Pseudònim: Tonononoe

Un dimecres com qualsevol altre vaig sortir de casa i vaig baixar pel carrer del Pi on ja no hi ha pi i, tot i que ja no hi és, jo sempre el veig. Em dirigia a la plaça Marcer perquè cada setmana compro alguna butlleta de la loteria a l'ONCE i després prenc un cafè amb la meva amiga Clàudia.

Sempre me n'he rigut de la gent que diu que els diners no donen la felicitat, sempre he contestat que a mi no m'importaria estar plorant en una mansió i sempre he repetit que potser els diners no donen la felicitat, però la compren, que és molt semblant. Però aquell dia, la Clàudia estava asseguda al cafè esperant-me i me la vaig quedar mirant, parada, pensant en totes les vegades que m'ha donat consells que no he seguit, en tots els sopars a la fresca xerrant de com n'és de capritxosa la vida i de totes les vegades que hem anat al cinema a pagar per pel·lícules que no ens han agradat.

Em vaig recordar de l'última festa major a l'envelat de Can Puig on va caure de cul davant de tothom quan anava al lavabo i jo només vaig poder riure fins gairebé pixar-me a sobre, i també vaig recordar-me de tots aquells salts sobre la foguera de Sant Joan a la platja. Sempre que saltàvem per sobre havíem de pensar en un desig, desitjos que mai s'han complert (per això continuo comprant loteria).

Però entre tots els records que m'assaltaven, em vaig adonar d'una altra cosa més important encara; la loteria de la meva vida no era la butlleta que tindria en breu a les mans; la loteria de la meva vida era aquella noia rossa asseguda al cafè esperant-me, perquè tenir molts diners pot comprar la felicitat, però que et toqui la loteria és no haver de comprar la felicitat, sinó compartir-la, i jo amb la Clàudia no hauria de comprar res.

La pàgina de contactes

10 / Mar Mulero Del Estal

Pseudònim: Xena

Sona la musiqueta del mòbil, veig una notificació de correu. És la primera notificació de la pàgina de contactes on em vaig apuntar. Obro el correu amb els ulls mig tancats, aixxxx!!!! Veig la foto d'un noi d'uns 44 anys, al costat d'una església que té dos campanars, d'un poble del Garraf. Realment el noi és força atractiu. Decideixo posar-me en contacte amb ell i quedem per fer un cafè. Jo hauria preferit anar a la vermuteria del poble ja que hi ha una terrasseta genial.

Arribat el dia, estic força nerviosa, tinc un munt de dubtes. M'he ficat en un bon embolic. Com és que se'm va acudir aquesta bestiesa? Bé, massa tard, és l'hora de sortir per anar a cercar l'amor. Quina bajanada acabo de dir? Intento relaxar-me.

Arribo al lloc i allà és el noi esperant-me. Ens fem un somriure i dos petons. Entrem a la cafeteria i xerrem durant una bona estona. Té les portes molt amples tant, que els coloms s'atreveixen a entrar per interrompre les converses dels clients. De sobte faig un crit de pànic i el noi s'espanta al sentir-me cridar. Un colom m'ha passat per sobre del cap i no suporto les aus. Es posa a riure, i jo vermella de la vergonya que em fa la situació.

Continuem la xerrameca. De sobte, comença a preguntar-me sobre com m'agraden els homes, si alts, prims, amb pèl o sense... Jo vaig contestant totes les preguntes, menys la del pèl, no la trobo rellevant. M'insisteix en aquest tema i li comento que no és una cosa que m'aturi, el que no m'agrada són els homes que en tenen molt, fins i tot a l'esquena i les espatlles.

Em convida a un hotel. Un cop a l'habitació. Ens trèiem la roba. Quina quantitat de pèl que té, quina ficada de pota! En Aquell moment, m'empasso la saliva i ... endavant, només són pèls! Em poso nerviosa, i no aconseguixo treure'm els sostenidors. Ell està amb un somriure divertit, la situació li fa gràcia. Intento dissimular com si això ho tingués per la mà. Em comença a fer petons, em cau una arracada a dins dels sostenidors que encara no hem aconseguit treure, maleïts gafets! M'aturo i la trec d'allà. Ell continua amb aire divertit, la situació és força surrealista per a mi. Què més em pot passar a la primera cita?

L'espera

11 / Raquel Cabrera Sancho

Pseudònim: Raquele

Eren les nou de la nit i la Maria ja s'estava a la taula de sempre, a la Taverna de la Vila, esperant la Carla. Ja era tradició, cada dijous a la mateixa taula i al mateix lloc del poble. Era l'única manera de veure's. Si no, podien passar setmanes. És curiós com dues persones que han passat tan juntes, poden estar mesos sense creuar-se.

La Maria va mirar el cambrer, en Nico, i ell va entendre el que volia només amb la mirada, anar sempre al mateix lloc del poble té avantatges. Dos minuts després ja tenia la seva copa de vi Puig Batet a la taula. Mentre es bevia la copa, seguia esperant. És curiós com la gent fa esperar els altres una vegada darrere l'altra sense cap patiment. La Maria no era capaç de fer això. Sempre hi era cinc minuts abans. "Millor esperar que fer que t'esperin", li deia sempre el seu avi i ella ho complia com si fos un dels manaments de la Bíblia. Tot i això, sempre tenia un límit: dues copes de vi. Si llavors la Carla no havia arribat, demanaria el de sempre i soparia a casa esperant un missatge amb l'excusa de la seva amiga.

Va acabar la primera copa mirant la porta fixament, esperant a la fi l'entrada, però no va a passar. Va tornar a mirar el Nico, que ja la va mirar amb l'expressió confusa perquè sabia que la segona seria l'última i quan la va tenir, li va demanar el sopar per emportar. No li quedaven esperances. Ella no parava de pensar com algú és capaç de fer esperar a un altre sense cap missatge, una explicació o avís. Quins valors té una persona així? Es va acabar la segona copa, va agafar la bossa amb el seu sopar i va sortir per la porta. Va sentir el fred al rostre i el vent hivernal del mes de febrer.

Quan ja estava arribant a casa i agafant les claus de casa de la butxaca de l'abric, va sentir un crit. Era la Carla. Tot i que la Maria estava totalment enfadada perquè sentia que la seva amiga l'havia deixat tirada un cop més, després d'una bona xerrada van compartir el sopar que portava i va comprendre que la puntualitat, per a alguns, no és una prioritat.

L'esperit cinèfil

12 / Antonio Mestres Piñol

Pseudònim: Sir Scott

Podria presentar-me, però no crec que sigui important, només diré que el meu nom és molt típic d'aquest poble i els cognoms dels més normals també. Vaig morir passada la meitat del segle XIX, un "indiano" dels que varen fracassar, com la majoria, val a dir-ho. Sí, ho heu endevinat, soc un fantasma, un ésser eteri o com vulgueu dir-li.

Tinc la sort o la desgràcia, per motius que desconec i no vull esbrinar, que puc dormir o estar despert, puc notar els sabors dels aliments i dels líquids, inclús assaborir un bon cigar havà, i continuant amb els mèrits o desmèrits que tinc, també puc gaudir i entusiasmar-me (o avorrir-me) d'una bona pel·lícula.

A la meua vida terrenal no hi havia cinema a Ribes, però vaig adaptar-me perfectament quan als anys trenta varen començar les sessions al Centre Parroquial local, no me'n perdia ni una, però en acabar la guerra, tot allò finalitzar, tedi i avorriment altre vegada. Vaig haver d'esperar fins a finals dels anys cinquanta per poder tornar a veure programació al Parroquial –sí, hi havia el Casino a la plaça Marcer. No obstant això, jo soc i seré eternament home d'ideals i no em mouen del Parroquial- em vaig fer en aquest temps un fart de riure amb els films del Garcia Berlanga, veient com se'n reien a la cara de la censura franquista.

Tanmateix, de nou, va tancar.

Podria haver passat tot el meu temps lliure passejant pel poble, llaurant les terres o dalt del castell fer una becaïna, sense por de precipitar-me, així i tot, no és el meu estil de vida, o potser de mort.

Varen haver de passar gairebé una dictadura sencera- s'entén per quaranta anys- perquè el meu cinema tornés a obrir. Ara, està més maco que mai, fresquet a l'estiu i calentet a l'hivern.

A totes les sessions, la Cinta em permet colar-me i li agafo un paquet de crispets sense que em digui res. Bé, de fet no m'ho diu perquè no em veu, però penso que si em veies tampoc m'ho diria, és descendent de ribetans i això es porta a la sang.

Resumint, que només us ho puc explicar amb 400 paraules i això ja s'acaba.

Gaudiu de cada moment i de les persones que estimeu sense esperar l'endemà.

Us deixo, que comença la sessió.

Mobles

13 / Francesca Carmona Rodríguez

Pseudònim: Vent

Vaig entrar a la Premsa i, a poc a poc, va anar venint gent. Primer vam parlar dels llocs de vacances que havíem visitat i de concerts. El Simba, el gos de la Meri i el David, aviat va cobrar protagonisme: estava trempant. Aquest gos que va aconseguir centrar la conversa en ell, és peculiar. I el nostre gran amic Txus, bastant devastat (venia del tanatori), insistia en si ens adonàvem que estàvem parlant de la vida sexual dels gossos. La Meri i jo, el David i ell, i tots, no podíem parar de riure.

Però és que prèviament quan el Txus no hi era encara, el David, amo del gos, va dir a la Meri alguna cosa del tabac a sobre del buró (buró, no era el mot). I això va durar estona, memòria a curt termini nul·la, i ens era impossible de trobar la paraula: que si chiffonnier (xifonier en català), que si còmoda, però no... Uf, que no és cap d'aquestes! És una altra, però no em surt, vaig dir. Ni a mi. Ni a mi tampoc. Ni a cap dels tres.

I quan el David ja havia marxat a veure el futbol i després de parlar bona estona, de nou, del tema gossos: a mi em va venir el flaix.

Bufet!, vaig cridar.

I la Meri: Això!, ha, ha, ha! Ara mateix truco al David per a dir-l'hi.

Agafa el telèfon mòbil, truca al David:

David, és bufet, afirma.

No et sento!, resposta del David.

Que es diu bufet...!, alça la veu la Meri.

Ah sí!, bufet...!, penja el David. Fi de la conversa però no dels riures. O no tenim ben moblades les xavetes o bé l'edat no perdona i ni recordem.

I per rematar la jugada, el Txus em pregunta quan jo ja volia marxar:

—I ara has de pujar el carrer del Pi?

—Sí, és clar... visc per allà dalt —li contesto.

—Jo fa temps —diu ell— que reclamo unes cintes que pugin per la vorera...

—Doncs nosaltres, la meva família i jo, pensàvem en un telefèric...

I més riures en l'ambient.

Passejades

14 / Sergi Agustí Sans

Pseudònim: SAS

Es va posar les ulleres, les vambes del Decathlon i d'un bot va saltar la tanca del jardí per sortir al carrer. Es sentia lleuger com un pardal. Feia un temps el metge li havia dit: "Passeja una hora al dia". I havia agafat afició a aquesta pràctica.

Malgrat aquell sol d'estiu de migdia que t'aixafa contra el terra, no tenia gens de calor. Inclús sentia que la temperatura era fresqueta. Caminava per l'avinguda prop del parc sota l'ombra dels garrofers. Hi havia flors per tot arreu. I els arbres plens de fulles. Com és que està tot tan verd i florit si fa mesos que no plou ni una gota? Es preguntava mentre seguia a bon ritme. Abelles, mosquetes i tota mena d'insectes voladors al seu voltant.

I mosquits. Per tot arreu. Però ni una picada.

Tot passant pel costat del parc va observar que estava ple de nens jugant, saltant i corrent. Però ni un plor. Ni una queixa. Ni un crit.

Estava sent una passejada molt relaxant. Els edificis del poble, tots pintats i decorats amb grans murals acolorits, anaven quedant enrere. Com si fossin ells que es movien i no pas ell. Seguia amunt amb pas ferm pel carrer de Pi trencat. I malgrat la pujada, ni una gota de suor.

Ja portava quasi bé una hora i havia travessat tot Ribes. Havia topat amb alguns avatars coneguts que havia saludat i, saltant d'un bot, bancs, tanques i tota mena d'obstacles que anava trobant pel carrer. Li encantava el parcour.

I de cop i volta, quan estava creuant la riera de Ribes amb un dels seus famosos bots amb tombarella inclosa, quan ja era a l'aire... Negra nit. Cap so. Cap imatge. El buit. La calor sufocant que tornava. Se n'ha anat la llum. El senyal d'Internet s'ha tallat. El ventilador s'ha apagat. Passa sovint a l'estiu.

Es va treure les ulleres de VR i amb molta mandra, es va aixecar de la butaca.

Arrossegant per terra les vambes del Decathlon, va sortir al carrer obrint la reixa del jardí amb la mà. Feia un sol de justícia que t'aixafava contra el terra.

Però feia un temps el metge li havia dit: "Passeja una hora al dia".

I ell li feia cas...

Que bé que vivíem!

15 / Margarida Blanch Jordà

Pseudònim: El gat pentino

A La Premsa tothom era feliç i es notava en el fort xivarri i les rialles. I el Pepet i la Marieta ja eren a taula amb la carta a la mà. La Marieta se la mirava enlluernada. Quant de temps sense poder assaborir aquells deliciosos “platillos”! Li venia salivera tot dibuixant un somrís de felicitat. Quant patiment, aquells dos anys de pandèmia! Però el primer dia que sortien després de les restriccions, la Marieta, mentre sospirava alleujada, es va fixar en el Pepet que, amb el cap cot i fent que no amb posat sorrut, mirava a tothom i xiuxiuejava un pse, pse, que la Maria no comprenia. “Què et passa, rei?”, li va preguntar. El Pepet va dir un sec “No m’agrada el que veig!”. La Marieta no ho entenia, encara: “Què no t’agrada?” I el Pepet li va contestar: “Goita que lleig que és el Jaume de can Dallonses! Quin nas tan gros! Amb la mascareta no l’hi hauria vist! Si és que amb la pandèmia tot estava bé! Tothom era guapo, amb la mascareta. I quines decepcions quan la gent se la treia! Ningú era com te l’havies imaginat! I el pitjor era que tothom era lleig. Aquell, la cara xuclada! A aquella, li faltava una dent! A aquell jovencell, els grans de la cara tenien pus! Quin fàstic! I que bé, amb el tapaboques! Si no t’havies dutxat o si t’havies menjat un all... no passava res! A dos metres de distància i amb mascareta, ja podies fer tuf, ja! Allò sí que era llibertat! I si et venia una llufa? Doncs vinga! I si et penjava un moc? Apali! I si tenies un tros d’espínac a les dents! Ha, ha! Ningú no ho sabia! I si parlaves sol? I si reies sol? Ningú et titllava de boig! I no cal dir a tot hora se sabia on era tothom! On devia ser el Jaume de can Dallonses... al bingo?, al ball?, al Carib? No! A casa! Ha, ha! Ningú es podia amagar! Tothom controlat! Allò sí que era vida! Que bé que vivíem amb la pandèmia!”

Soc i no soc

16 / Agustí Amorós Joseph

Pseudònim: Agustiam

L'Anna i en Ramon fa 45 anys que es van casar. Ella està tafanejant el seu Facebook, concretament el d'un grup intitulat "No ets de Ribes si...", asseguda a la butaca del saló mentre el seu marit busca en el mòbil l'horari del partit de futbol de l'equip en què juga una filla de Sant Pere de Ribes.

De sobte, un crit trenca el silenci que s'havia apoderat de l'estança feia hores.

- Ramon!- crida l'Anna.

- Ramon! -amb un crit més fort encara.

- Coi, què passa?

- Hi ha una foto teva i diuen que t'has perdut i no recordes res!

-Ja m'agradaria- diu en Ramon amb veu fluixeta.

- Com has dit?

- Res, parlava sol. No entenc què m'estàs dient. A veure?

- Que no tens mòbil tu? Mira el grup de Ribes al teu Facebook.

- Ja saps que no soc de xarxes socials.

- No et puc deixar el meu mòbil. Què t'has cregut!

- És clar, estic perdut i no recordo res. Què vols?

- Tu, de perdut, no en tens res. Bé, potser sí, però ets aquí. Està clar que no podeu ser la mateixa persona.

- Però si m'acabes de dir que hi ha una foto meva i que estic perdut i no recordo res!

- Em comunicaré amb aquesta Isabel de l'anunci a veure si en trec l'aigua clara.

- Tanmateix si no soc jo, no sé per què t'has de preocupar.

- Sí que ets tu!

- Mare meva...

L'Anna s'encara l'aparell per escriure-hi, però abans llegeix els comentaris de l'entrada. Molta gent assegura haver-lo vist dies enrere: ; a Can Torreta, mirant com juguen a la petanca ...

- Ramon! Hi ha molta gent que t'ha vist!

- I no creus que és normal que em vegin, vivint com visc a Ribes i no tenint res més a fer que mirar obres en un poble on no se'n fan?

Sense fer-li cap cas, l'Anna escriu: "Necessito que ens veiem. La persona que Vostè diu s'ha perdut i no recorda res, és el meu marit."

"Ah que bé! Doni'm la seva adreça i en uns minuts el té a casa seva."

"No! I ara! A casa ja en tinc un d'igual."

En Ramon, creador del perfil de la Isabel, escriu mentre somriu:

"M'està dient que té un marit a casa, i un altre perdut que no recorda res? Vostè està com un llum! No m'estranya que se li perdin els marits i no vulguin recordar res!"

Soc vella

17 / Jeanne Loumède

Pseudònim: George Sand

Que us parli de la meva vida? Doncs, que soc vella.

El dia que me'n vaig adonar no va ser quan em va aparèixer el primer cabell blanc. Ni quan em vaig jubilar. Tampoc quan un noiet ple de granets em va deixar el seu lloc un dia al bus. No. Va ser quan vaig trigar trenta minuts a sortir de la banyera.

Després, la vellesa em va caure a sobre de cop i volta: em feien mal els genolls, l'esquena, el cap i la panxa; l'hospital Sant Camil i el CAP es van convertir en les meves residències secundàries. Començo a oblidar les coses com, per exemple, si m'he posat perfum. Això explica per què sembla que hagi caigut en una banyera plena de perfum. No! Que trigaria massa temps en sortir!

Què més? Passo els meus dies asseguda en un banc de la plaça Marcer o de la Rambla, xerrant amb una de les meves nombroses amigues, però com que les dues perdem una mica el cap, sempre acabem parlant de les mateixes coses dues o tres vegades seguides. No recordo si m'he posat perfum. De vegades, passo temps amb els meus nets. Quan eren petits, jugàvem a jocs que els ensenyava, però ara intenten explicar-me les subtilitats de les noves tecnologies que, segons ells, són molt fàcils d'utilitzar, però deixeu-me dir-vos una cosa... és una autèntica mentida. Un dia, vaig ser com ells, tenia la seva edat i ganes de menjar-me el món... i estic trista, perquè el temps passa... però després me n'oblido i els abraço amb força dient que la iaia, amb la televisió, ja en té suficient.

Resumint... quina era la pregunta?

Tempesta d'estiu

18 / Jordi Piqué Vericat

Pseudònim: Guzzi

Endormiscat a la plaça Marcer amb el mòbil a la mà, un fort tro em va despertar de cop, mentre una fina pluja i l'aire fresc de tempesta m'acariciaven suaument la cara. Em vaig haver de fregar els ulls. Tot ho veia diferent. Les cases, la gent. Semblava com transportat al passat.

Un cavall arrossegava amb prou feines un carro carregat de fruites i verdures, aturant-se davant una botiga d'ultramarins del carrer Sant Pere. Jo seguia sense entendre res. Encuriosit per una caixa rodona d'arengades a l'aparador, vaig ficar el nas dins la botiga, on l'amo del carro negociava amb la botiguera mentre una joveneta esperava rere el mostrador.

Tot es va embolicar al trepitjar-li la cua al gat que dormia vora les arengades. Aquest va sortir esperitat al carrer, espantant el cavall que, encabritat, va bolcar la càrrega. A la noieta li va fer molta gràcia. Al pagès gens ni mica, dirigint-se cap a mi amb cara de pomes agres. Va ser l'hora de tocar el dos volant per sobre la collita esclafada, amb el pagès i el seu garrot trepitjant-me els talons. Per sort, un jove amb una moto Guzzi es va aturar per fotografiar l'escena. A tothom li feia molta gràcia, menys al pagès i a mi. Em vaig escapar amb el motorista direcció a les Parellades.

De cop la moto va frenar en sec. La riera passava desbordada per sobre el pont, tallant tota escapatòria. El motorista fotografiava l'esdeveniment fins esgotar el roset, que em va donar mentre el substituïa.

Jo vaig seguir sigil·losament cap a la plaça de la Font buscant una nova ruta de fuga. El pagès era molt perseverant per atrapar a qui considerava culpable dels seus mals i m'esperava amagat darrere la font. La seva mala punteria em va salvar pels pèls de la garrotada, fugint cap al carrer Sant Pere, però aquest cop travessar per sobre la collita no va sortir tan bé. Al trepitjar una síndria esberlada vaig patinar directe a les rodes del carro. El meu cap va ser el primer en arribar-hi i sota l'olor de pa acabat de fer va esdevenir la foscor.

Un fort tro em va despertar de nou, assegut a la plaça amb el mòbil a les mans. Tot havia estat un malson!

Però al guardar el mòbil a la butxaca vaig notar que hi tenia un antic rodet de fotografia! Glups!

Un camí de llegenda

19 /

Pseudònim: Artemisa Lírica

Tot va començar en finalitzar el confinament. Fins llavors, feia exercici amb uns pedals estàtics al menjador de casa mentre mirava cap a la finestra sospirant. No li trobava gaire sentit, a pedalejar per no arribar enlloc. Havia agafat complex d'hàmbster? Potser no era estrany, ja que crec que tots ens vam tornar bastant ermitans i rarots en aquella estranya i dramàtica situació.

Però, quan per fi vam poder sortir, vaig decidir que volia veure món i no hi havia res millor que començar pel meu entorn. I així vaig redescobrir i gaudir d'un entorn de llegenda, recurrent camins i trobant edificis antics en bici, que per a mi ja eren nous. Tot em semblava curiosament preciós. Castell de Ribes, casa del Terme, masies, camins de pedra, velles ermites, camí dels ametllers, oliveres, pins, roselles, ginesta, margalló...Tot ple de vida i aire pur.

Així entenia i vivia les vinyes verdes vora el mar de la cançó de Lluís Llach o el que volia dir Henry David Thoreau amb "La vida als boscos". Jo tampoc volia descobrir a l'hora de la mort que no havia viscut. Així que em vaig donar el permís d'aturar-me i sentir el cant dels ocells, l'encant de l'olor de les herbes aromàtiques, la bellesa del paisatge, l'olor de camp, vida. De Llibertat.Tenia un tresor vora de casa i no ho sabia, o no ho havia valorat?

Vaig recórrer el municipi meravellant-me de tota la seva riquesa com ho fan els turistes estrangers, amb la diferència que jo portava aquí tota la vida. Així canviava les quatre parets de casa i la pantalla del mòbil per tot un món per descobrir.

Si em perdia, sempre hi havia algú a qui preguntar el camí de tornada i si tenia alguna caiguda o lesió per la readaptació després del sedentarisme, sempre apareixia algú per ajudar.

En recórrer el centre històric feia volar la imaginació preguntant-me com devien ser i viure els nostres avantpassats, i quina opinió tindrien de nosaltres. Potser ens veurien com uns marcians.

En definitiva, definiria el meu redescobriment del municipi com un camí de llegenda. Un lloc que només coneix del tot bé la gent que hi ha viscut tota la vida.

Un pastís que fa equip

20 / Carles Llambrich Brull

Pseudònim: ÉPSILON

Encara tinc els ulls tancats, mig adormit recordo el que em va costar adormir-me la nit abans. La panxa amb nervis, com si fos un nen petit davant del partit que avui hem de jugar. Obro els ulls, els nervis encara hi són. No puc estar-me més estona al llit i em llevo. El partit és a dos quarts d'una, però abans juguen els alevins i els juvenils, i decideixo anar-hi.

A l'arribar al pavelló em trobo el meu company de la fàbrica, l'Acuña, el seu fill juga a l'aleví, ens saludem i li demano que per després del partit m'encarregui un pastís de llimona d'aquells tan bons que fan a la Pastisseria Pascual, en què és col·laborador. Em diu que d'acord amb aquell somriure tan seu i amable.

Els minuts van passant i els juvenils comencen a arribar per jugar el partit, entre ells en Magí i el seu pare, en Magí Mestres, president del C.P.Ribes. Darrere arriba en Xavi Pascual, de la pastisseria, que també hi juga.

El seu partit va avançant i comencen a arribar els jugadors de l'equip sènior del qual soc entrenador. Avui el partit és molt important, si guanyem per més de quatre gols farem la promoció d'ascens, per això els meus nervis del dia abans i d'ara mateix. Només guanyar no ens ho assegura i hauríem d'esperar a l'última jornada.

Ja estem a punt de començar. Des de la grada l'Acuña em fa un "OK", vol dir que ja tinc encarregat el pastís de llimona de Cal Pascual.

El partit comença, no juguem bé i perdem per zero a dos a la mitja part. Al vestidor cares llargues, però intentem parlar per veure què podem fer.

A la segona part tot canvia, falten cinc minuts i guanyem per quatre a dos i amb un últim gol a un minut del final el resultat queda en cinc a dos. No ho hem aconseguit, haurem d'esperar a la propera jornada.

Sortim del pavelló, això sí, contents perquè hem fet el que hem pogut i si més no hem guanyat. De sobte, arriba una furgoneta, és l'Acuña, que em porta el pastís de llimona. Alguns dels jugadors posen cara de "que bo", com la que poso jo, suposo, i els dic que si pugem, ho celebrarem menjant-ne un de gegant tots els de l'equip.

En record d'en Magí Mestres, president del C.P.Ribes.